	אֲסֻבַּב	Infinitiuus	מָקוֹר
	יְסֻבְּבוּ		סֻבּוֹת
תְּסֻבֻּבְנָה	תְּסֻבְּבוּ	Futurum	עָתִיד
	נְסֻבַּב	יְסֻבַּב	
		תְּסֻבַּב	
		תְּסֻבְּבִי	

Coniugatio הִפְעִיל.

Præteriti coniugationis huius in tribus tertiis personis vtriusq; generis & numeri, duplex est ratio. Altera quæ in vtraq; syllaba habet ··, vt in hac formula cõspicuum est. Altera quæ in in prima syllaba habet ··, & in secunda —. vt, הֵמַר שַׁדַּי לִי מְאֹד amaritudine affecit me omnipotens valde, Ruth. 1. & alia. Et in plurali, הֵמַסּוּ אֶת־לְבָבֵנוּ fregerunt animũ nostrum, Deut. 1. Cæterùm in reliquis personis eadem omnino est ratio accentuũ & syllabarum, quæ in quiescentibus עַיִן: nisi quod illic raphe (hoc est lenitas immunis à puncto daghes) & hiric magnum: hîc verò (vt suppleatur defectus alteri⁹ literæ) daghes, ꝓpter quod hiric paruum.

Exemplum:

Præteritum	עָבַר	
	הֵסֵב	הֵסַבָּה
	הֲסִבּוֹתָ	הֲסִבּוֹת
	הֲסִבּוֹתִי	
	הֵסֵבּוּ	
	הֲסִבּוֹתֶם	הֲסִבּוֹתֶן
	הֵסִבּוּנוּ	
Præsens particip.	בֵּינוֹנִי	
Pluralis.	Singularis.	
	מֵסֵב	מְסִבִּים
	מְסִבָּה	מְסִבּוֹת
Particip. pręterit.	פָּעוּל	
Plural.	Singul.	
	מוּסָב	מוּסָבִים
	מוּסָבָה	מוּסָבוֹת
Infinitiuus	מָקוֹר	
	הָסֵב	
	בְּהָסֵב	
	כְּהָסֵב	
	לְהָסֵב	
	מֵהָסֵב	

JOANNES QUINQUARBOREUS *Institutiones in Linguam Hebraicam* PARIS, 1559 BERNARD M. R